

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

25. Principes gentium dominantur eorum: & qui maiores sunt, potestatem exercent in eos. 26. Non ita erit inter vos: sed quicumque voluerit inter vos maior fieri, sit vester minister.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

rabolæ præcedentibus ac subsequentibus, & apud D. Lucam iterum positis, ipsaque Christi conclusione, optimè & certissime demonstratur.

25. *Principes gentium dominantur eorum: & qui maiores sunt, potestatem exercent in eos.*
26. *Non ita erit inter vos: sed quicumque voluerit inter vos maior fieri, sit vester minister.*

TO T V M hoc loco Christi institutum atque doctrinam inuertit Calvinus, vt omnem in Ecclesia Christi prælaturam subuertat, seque & suos ab omni obedientiæ vinculo ac necessitate eximat. *Ostendit Christus* (inquit Calvinus) *primatum, qui certaminis inter discipulos causa erat, in regno suo nullum esse. Et paulo post, Ecclesie pastoribus nihil plus Christus detulit, quam vt ministri sint, a dominio autem prorsus abstineant. Quare notandum est, magis de re ipsa, quam de affectu haberi sermonem.* Hæc ille. Caterum euidenter patebit Christum de solo ambitionis affectu, non de re ipsa prælaturæ aut primatus in se, hoc loco disputare. Christus enim duobus hîc exemplis vtitur, vt hanc discipulorum contentionem de primatu compescat. Vnum proponit Regû & Principum huius mundi, quod fugere debent: Alterum proponit de seipso, quod amplecti debent. Neutrum exemplum primatum tollit, sed vtrumque exemplum fastum & ambitionem in primatu condemnat. Separat Christus Apostolos à Regibus, non quia nullum illi primatum exerce-re debeant, sed quia fastuose dominari non debent, sicut Reges terræ; quia pro suo libito aut commodo præesse non debent, sicut Reges ter-

Prælatorum in Ecclesia iuxta auctoritatem.

Apostolos à Regibus quomodo Christus secernat.

ræ

re præesse solent. Verum quidem est, Regibus quoque non licere sese efferre inaniter, nec iuste ac legitime Reges dominari nisi suorum commodis seruiant, (quæ duo hic notat Calvinus) sed non in hoc Apostolos à Regibus seiungit Christus, vt fingit Calvinus, quasi Apostolis nulla planè prælatura, nullus primatus conueniret, nec illam moderatione quæ Regibus adesse debet, docet hoc loco Christus, quasi in Apostolis quomodocumque moderatum ac temperatum primatum inhiberet; sed contra, ambitionem & vanitatem, quæ Regibus inesse solet, proponit ob oculos Christus, vt illam penitus Apostoli fugiant. Principes gentium (inquit) dominantur eorū, κατακείδουσιν, id est, dominium exercent contra suos, hoc est enim κατακείδουσιν, quū simpliciter & legitime dominari sit, κείουσιν. Notauit huius verbi vim hoc loco Beza, & vertit, Dominari in eas. Hoc enim (inquit) vocabulo κατακείουσιν, & eo quod proxime sequitur, καταξιστάουσιν, non quæuis dominatio significatur, sed cum imperiosa quadam acerbitate coniuncta, quæ prohibet Paulus ad Ephes. 6. ver. 9. vbi monet dominos remittere minas, seu non minaciter dominari: sic accipitur verbum κατακείδω Act. 19. vbi dicitur de maligno spiritu, Dominatus amborum inuoluit contra eos: κατακείουσιν αὐτῶν. Sic 1. Pet. 5. accipitur, Non dominantes in clericos, μηδ' ὡς κατακείουσιν τοῖν κληρῶν. Idco etiam interpretatus sum, καταξιστάουσιν αὐτῶν. Licentia vtuntur aduersus eas: quum alioquin soleamus ἐξουσίαν interpretari auctoritatem. Videtur enim licentia plerumque poni in vitio. Nam alioquin fideles verbi Dei ministri auctoritate funguntur minime omnium contemnenda, quam paucis explicat Paulus 2. Cor. 10. Hæc hæctenus Beza magistri sui Calvinii ignorantiam ex proprietate verborum Christi luculenter patefaciens. Ex his quippe liquidò constat, non de re ipsa

Beza Calvinum refutat.

κατακείουσιν, & eo quod proxime sequitur, καταξιστάουσιν, non quæuis dominatio significatur, sed cum imperiosa quadam acerbitate coniuncta, quæ prohibet Paulus ad Ephes. 6. ver. 9. vbi monet dominos remittere minas, seu non minaciter dominari: sic accipitur verbum κατακείδω Act. 19. vbi dicitur de maligno spiritu, Dominatus amborum inuoluit contra eos: κατακείουσιν αὐτῶν. Sic 1. Pet. 5. accipitur, Non dominantes in clericos, μηδ' ὡς κατακείουσιν τοῖν κληρῶν. Idco etiam interpretatus sum, καταξιστάουσιν αὐτῶν. Licentia vtuntur aduersus eas: quum alioquin soleamus ἐξουσίαν interpretari auctoritatem. Videtur enim licentia plerumque poni in vitio. Nam alioquin fideles verbi Dei ministri auctoritate funguntur minime omnium contemnenda, quam paucis explicat Paulus 2. Cor. 10. Hæc hæctenus Beza magistri sui Calvinii ignorantiam ex proprietate verborum Christi luculenter patefaciens. Ex his quippe liquidò constat, non de re ipsa

ipla, & legitima autoritate Principum huius mundi, Christū disputare, vt Calvinus affirmat, sed de prauo affectu & imperiosa dominatione qua vt solent, quod Calvinus negat. Hunc prauum & secularem typhum remouet à suis Apostolis Christus, non omnem penitus primatum & auctoritatem legitimam, quam in loco Pauli à Beza annotato, alijsque in locis iam dudum annotauimus. Docet Christus, qui inter discipulos eius maior esse voluerit, id est, qui episcopatum desiderat, vt Paulus loquitur (velle enim hoc loco nō prauam cupiditatem, sed laudabile institutū animique propositum significat, ideoque verbum *δὲξασθε* ponitur hoc loco, non *βουλομαι*, quod impetu quodam ferri significat, vt 1. Timoth. 6. *Qui volunt diuites fieri, οὗ βουλομένοι πλουτεῖν*,) erit vester minister: id est, vestris cōmodis seruiet, non suis, & vestrum honorem quæret, non suum. Et hunc perspicuum literæ sensum, quem penitus inuertit Calvinus, sequentia Christi verba, & alterum de seipso exemplū luculenter confirmant. Ait enim: *Sicut filius hominis non venit ministrari, sed ministrare, & dare animam suam pro multis* id est, Sicut in me videtis quod non ideo in mūdum veni vt mihi à pluribus ministraretur, vt essem magister ac dominus, tamen reuera à plurimis mihi ministratum fuit tam viris quàm mulieribus, & inter vos fui tanquam Magister & Dominus, sed potissimum veni propter bonum aliorum, vt illis verbum vitæ administrarem, & animam meam pro salute omnium ponerem; sic vos ad Ecclesiasticas praelaturas vocati & missi conscendere debetis, non honoris & emolumēti vestri causa, tamen vtrūque vobis debeat (Qui enim bene præsunt, duplici honore digni sunt) sed vt tanquam boni Pastores alio-

P rum

rum curam habeatis, & quidē parati animas vestras ponere pro ouibus vestris, vt Ioan. 10. plenius Christus docet. Hic est totius doctrine Christi hoc loco sensus germanus & proprius, quem impius Calvinus voluit inuertere, vt legitimam in Ecclesiæ Prælati authoritatē, ad quam adhuc Geneuæ pertingere non potuit, penitus conuelleret. Nam & ideo postea Beza eandem authoritatem hoc loco tuetur, quia iam Geneuæ dominari Calvinus cœpit, ipsēque Beza ad dominium illud aspirabat, quod & post Calvinum consequutus est.

28. *Et dare animam suam redemptionem pro multis.*

CALVINVS hoc loco temperare sibi nō potuit, quin documēto huic saluberrimo aliqua veneni inspergeret. Sic enim scribit. *Aptè sciteq; vis & fructus mortis Christi exprimitur, dum vitam suam pretium nostræ redemptionis esse affirmat. Vnde sequitur, nobis gratuita esse reconciliationem cum Deo: cuius non alibi quàm in morte Christi pretium reperitur. Itaque hac vna voce auertitur quidquid de putidis suis satisfactionibus garriant Papistæ. Hæc ille putido admodum argumento vsus, & ridiculè garruens, nec Papistas sed totam Antiquitatem scurriliter perstringens. Putidum & insulsum argumentum est. Vna Christi mors præcium est reconciliationis nostræ gratuita cum Deo. Ergo omnes satisfactiones, quas Catholici docent, putidæ sunt, & hac vna voce refelluntur. Satisfactiones enim quas post totam Antiquitatem Catholici hodie docent, nec reconciliationis nostræ cum Deo pretium aliquod esse docentur, nec eiusdē causæ omnino vllæ ponuntur. Satisfactio enim eorum est qui iam Deo reconciliati per Christum sunt,*
non

Satisfactiones nostræ Redemptioni per Christum non præiudicant.